

Jean Reno

Emma

Traducere din limba franceză de
Oana Chiriță

Înainte

Abia dacă sunt zece grade sub cerul de noiembrie. Nu e aproape nimeni pe autostrada cu patru benzi, se vede doar un camion care pendulează la linia orizontului. Acul vitezometrului depășește 130. Emma continuă să accelereze. Drumul se desfășoară hipnotic. Volanul îi vibrează sub degete. Ar vrea să asculte CocoRosie — CD-ul preferat la momentul ăsta —, dar Jeanne, mama sa, moțăie lângă ea.

Aproape că a ajuns din urmă camionul. În spatele acestuia se leagănă un Citroën vechi, atras în siajul lui. Camionagiul merge prea repede pentru cei 90 de kilometri la oră înscriși pe spate. Are cel puțin 110. Emma semnalizează intrarea în depășire.

Totul se petrece simultan, într-un haos cu încetinitorul.

Citroënul care se dezmembrează, sclipirea orbitoare a unei raze de soare, piciorul care scapă pedala de frână, țipătul mamei sale, un șoc, țipătul care nu încetează, alunecarea chiar înainte de a se răsturna.

Jean Reno

Unu, doi, trei, tumba! îi cântă o voce în minte.

Cerul, șoseaua, cerul, iarba strivită, o scânteie, apoi liniștea, ca un gol după tunet.

Prinsă în centură, Emma deschide un ochi și contemplă lumea cu susul în jos. Simte în primul rând mirosul, înainte de alte senzații: cauciuc ars, benzină, pământ... și încă ceva. Un miros sufocant de fier. Întoarce capul în care se ciocnesc fâșii de gânduri.

Mama ei atârnă cu capul în jos, ca ea, cu ochii deschiși, ca ai ei. Privește țintă cerul prin ploaia roșie de sânge.

Privește țintă cerul.

Emma se cufundă în întuneric.

Zboară printr-o ploaie de sticlă, zboară și corpul ei se răsucește într-o cădere fără sfârșit. E cu siguranță zgomot, urlul frânelor, tabla care se rupe, dar ea nu aude nimic, e un vacarm mut, un țipăt surd, captiv în gâtlejul ei...

Emma se ridică în capul oaselor în pat; inima îi bate cu putere și are gust de fier în gură. Scutură din cap, încă năucă. Coșmarul o trezește de obicei o dată pe lună.

Pisoiul Mardi scoate un mieunat de protest înainte de-a se întinde cu voluptate. Prin perdele se strecoară o lumină palidă. Ceasul deșteptător arată ora 6:11. Emma se înfășoară în pilotă, se hotărăște să adoarmă din nou. Se aude un tors autoritar.

— Îmi permiți?

Nu. Pisoiul nu permite decât cooperarea deplină. O împinge cu botul, o mușcă delicat de umăr până o face să iasă din pat. Felina asta e precis reîncarnarea Regelui-Soare, nu tolerează sub nicio formă crima de lezmajestate.

În camera de zi sunt pantofi răspândiți pe jos, un teanc de rufe ce trebuie împăturite, cești murdare, tava cu resturile de mâncare din ajun, cărți, un metru de

croitorie — oare pentru ce? —, șosete răsucite... De pe o etajeră revopsită în nuanța galbenă a lămâii, Jeanne zâmbeste visătoare în rama ei. Emma o mângâie într-un gest mașinal când trece pe lângă ea.

— Cucu, mama!

Își adoră apartamentul. Înainte de renovare era vechiul atelier de cizmărie al bunicului ei. Vitrina i-a cedat locul unui perete din cărămizi transparente care-i dă încăperii un aspect de acvariu. În locul spațiului de depozitare are acum o cameră și o spălătorie ce dau într-o mică grădină, terenul de vânătoare al lui Mardi. Vechea masă de lucru servește acum drept insulă centrală ce delimitează zona bucătăriei de livingul-acvariu. Emma e foarte legată de mobila asta masivă, uzată. În timp ce toacă legumele, simte gesturile repetate de mii de ori ale cizmarului aplecat asupra lucrului său — decupatul, șmirgheluitul, cusutul sau bătutul cuielor, lustruitul —, îi vede mâinile noduroase, incredibil de agile, care o fascinau în copilărie. Ceva din el supraviețuiește în fibrele acestui lemn.

Pardoseala bucătăriei îi pare înghețată în dimineața asta, din pricina insomniei care a ținut-o trează până târziu în noapte. Deschide frigiderul, ia cutia de pateu premium, strivește amestecul într-o farfurie specială — „Pastă de rață pentru pisici exigente“, anunță eticheta. Câte o jumătate de cutie dimineața și seara, conform recomandării veterinarului. Sănătatea e unicul domeniu în care își impune voința față de regele Mardi. În rest, el e șeful absolut...

În timp ce fierbe cafeaua, se sprijină de ușa de sticlă ce dă spre grădină. În mijlocul unui pătrat de iarbă udă crește un arbore-trompetă. Solanumul de lângă zidul din

piatră a înflorit. În fiecare an, își promite să-și amenajeze o grădină de legume, dar nu se hotărăște niciodată. Grădinăritul te obligă să te protejezi, iar ea detestă așa ceva.

Lipsa somnului provoacă o lânchezeală plăcută. Paradoxal, simțul tactil e mai intens în momentele de oboseală și ea masează cel mai bine, de parcă epuizarea îi dă o stare de detașare, scurtcircuitându-i mintea. Oricum, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să doarmă șapte ore fără întrerupere ca să poată înfrunta ziua asta.

Nesuferita Zi Z!

Cerul e acoperit, dar ploaia a încetat. Lemonier riscă să facă o criză dacă personajele VIP debarcă sub trombe de apă. Imaginea asta o face să chicotească, o mică răzbunare pentru săptămâna ce tocmai a trecut. Directorul centrului de talasoterapie din Portivy le-a tocat nervii, aproape că i-a hărțuit, pe măsură ce se apropia ziua cu pricina. A avut grijă de toate: planificările — le-a tăiat pur și simplu zilele libere și concediile de weekend —, colaborarea cu o echipă externă adusă ca întărire, prosoapele noi brodate cu fir auriu și o ținută specială pentru personalul adus să-l însoțească pe Excelența Sa și pe Suita Sa — Emma vede clar majusculele imediat ce marele boss vorbește despre delegație. Colega ei Claire, kinetoterapeută, e convinsă că el și-a vopsit biroul în roșu și verde după culorile Omanului! Și totuși sunt obișnuiți să primească celebrități, de la potențați din diverse industrii până la staruri de cinema, dar nu s-a arătat niciodată atât de înfierbântat... *O chestiune de bani sau de prestigiu?*

Lemonier are în jur de 50 de ani, e amabil, înzestrat cu o statură modestă și cu un început de chelie — pe scurt, e un bărbat aproape mediocru, pe care nu-l înalță decât ambiția. Din punctul Emmei de vedere, politețea

lui e o mască nereușită. Și-a ratat vocația de tiran și e condamnat să conducă doar un complex hotelier, fie el și unul renumit. Cel mai ciudat e că probabil nu-și dă seama de poziția lui. Aleargă după oamenii puternici în speranța că strălucirea lor îl va lumina și pe el, iar vizita delegației sultanatului din Oman a produs o adevărată deflagrație. De când i s-a anunțat sosirea, acum opt săptămâni, orașul freamătă de zvonuri și presupuneri dintre cele mai nebunești. Emma nu le-ar fi acordat nicio importanță dacă Lemonier n-ar fi desemnat-o maseuza acreditată a Excelenței Sale, „o onoare imensă, sper că vei fi demnă de ea!”. Și cum el n-o poate urmări până în cabinetul de masaj, nu-i rămâne decât s-o sâcăie cu cele mai mici detalii și să verifice logistica de trei ori pe zi.

De obicei, directorul e destul de civilizată încât să păstreze distanța. Conduce un stabiliment de lux, Emma e doar o angajată și nu reprezintă la drept vorbind chiar un model exemplar. De fapt, ar fi concediat-o de mult dacă masajele ei n-ar fi fost apreciate de către clienții cei mai exigenți. Și cei mai bogați... În ceea ce o privește, chiar dacă Lemonier e stereotipul patronului de care să te ferești, Emma n-are niciun chef să-și caute de lucru în altă parte și cu atât mai puțin să-și deschidă propriul salon. Să se gândească la viitorul ei e ca și cum s-ar apleca deasupra unei prăpăstii abrupte. Îi vine brusc în minte legătura cu grădinaritul: nu se plantează nimic fără rădăcini, așa că-i este imposibil să-și planifice viața dincolo de weekend. Nu se poate, cu trecutul ei care o trage îndărăt...

Cafeaua e călduță. Emma o soarbe dintr-o înghițitură. E 7:10, iar ideea de a aștepta ora plecării, aranjată la patru ace, o exasperează deja. Trebuie să fie la centru la 10 fix,

iar delegația va ajunge în jurul orei 11. Lemonier a spus foarte clar: toată lumea trebuie să fie la post! Dacă se grăbește, are încă timp să ajungă la ocean.

Străzile sunt aproape pustii; doar câțiva bătrâni care trag după ei un cărucior de cumpărături sau un cățel reticent. Emma apasă mai tare pe pedale. Bicicleta ei n-are decât trei viteze, iar una dintre roți e pe jumătate deformată, dar o folosește zi de zi, fie că plouă, fie că ninge. Prietena ei, Pénélope, nu înțelege cum e posibil să renunți la mașină; e convinsă că asta face parte din „problema Emma”: să fii frumoasă foc, celibatară, excentrică și reținută când e vorba de socializare. Emma îi aduce aminte de îndatoririle ei ecologice. Degeaba. Asta n-o interesează pe Pénélope. Și Jeanne era foarte atașată de natură și o militantă convinsă. Pentru Emma, bicicleta reprezintă o amuletă, dar îi și amintește de valorile transmise de mama sa.

Uneori, nevoia de a se raporta mereu la mama ei îi dă impresia că e o copilă care se delectează zgândărindu-și coaja de pe o rană până-i dă sângele. Are nevoie de dozele astea ca să poată funcționa, un amestec de culpabilizare și amintiri fericite...

Iese pe bulevardul Teignouse și se înscrie pe pista de biciclete care se desfășoară în paralel cu litoralul. Cerul oferă o imagine dantescă de umbre și lumină ce se reflectă pe suprafața apei, în nuanțe variind de la verde la negru. În zilele cu furtună, hula udă șoseaua, dar vremea e pe cale să se îndrepte. Amețită de vânt, mărește cadența, cu gura deschisă ca să guste stropii de burniță. Oceanul îi trezește sentimentul că e liberă ca aerul, imperceptibilă.

Se apucă să fredoneze în ritmul pedalatului balada lui Pete Doherty, *The Fantasy Life of Poetry and Crime*.

Chiar înainte de vârful Conguel, la capătul peninsulei, se oprește ca să îmbrace un pulover. O rafală bruscă de vânt îi învinge bucuria. Conguel e plaja preferată a mamei ei. *Era*. Emma confundă intenționat timpurile, e felul ei de a țese o legătură sau de a atenua golul, nu contează. Amintirile, bicicleta, limba asta de pământ bătută de vântul marin, conversațiile din capul ei... Jeanne e pe-acolo, pe undeva.

— Mi-e dor de tine, mamă!

Lumea celor vii și a celor morți i-a părut întotdeauna schimbătoare. Nu există doliu, nici absență reală, e mai degrabă o nevoie fizică de mângâieri și de mirosuri. Emma ar da aproape orice ca să simtă iar îmbrățișarea mamei. Anul ăsta se împlinesc nouă ani, sfârșitul unui ciclu.

Ai omorât-o...

Își alungă din minte mica voce și accelerează, trece de campingul de patru stele, aleea lungă cu rulote. Pini răvășiți de vânt arată ca niște umbrele întoarse pe dos.

După parcare, aleea de nisip ce duce spre vârf e interzisă vehiculelor pe două roți. Emma merge mai departe, fără să-i pese de anunțul de pe panou. La ora 8:15 n-are cine s-o apostrofeze.

Când ajunge la harta de orientare turistică, coboară de pe bicicletă și înaintează spre ocean, cu brațele întinse în lături. Vântul bate atât de tare, încât îi taie respirația și-i lasă pe limbă un gust sărat de lacrimi. Mama ei i-a povestit că făcea asta încă de la trei ani, cu micile ei brațe desfăcute ca niște aripi, convinsă că-și lua zborul.

Mă temeam să nu te ia vântul, draga mea...

Mama ei e peste tot, aici. Emma încearcă să-și imagineze silueta ei grațioasă intrând în valuri. Jeanne era sălbatică și nebună, atât de frumoasă încât făcea inimile

să tresalte și îi plăcea să înoate iarna, *ca să-mi danseze celulele*, spunea ea, râzând.

În larg răsar două insulițe, „gaura mică“ și „gaura mare“. Când marea e joasă, se ajunge la plaja Toul-Bihan. Pe insula Toul-Bras au fost găsite morminte galice.

Acolo ar fi trebuit să odihnească osemintele mamei ei.

De Sărbătoarea Tuturor Sfinților, tatăl ei, Michel, va insista s-o ducă la cimitir. Pentru Emma, n-are niciun sens, în afară de cel mai trivial: corpuri în descompunere, înșirate în niște cutii. De ce s-ar lega sufletul de locul acela lugubru? O enervează gândul la tatăl ei. Chiar dacă-l iubește, o exasperează conformismul lui. Cum de a putut Gérard, cizmarul, erou de război, să conceapă un fiu atât de docil, gata învins?

Și Jeanne? Precis au fost foarte îndrăgostiți unul de celălalt...

Emma se dezbracă rapid. Și-a tras pe ea un costum de baie vechi și și-a pus lenjeria și un prosop în rucsac. Vântul o îngheață în câteva secunde. Înaintează pe stânca de granit până la malul apei. O atinge un val, un amestec de febră și iubire, de parcă piatra și mama ei s-ar fi născut din aceeași sursă. E puțin amețită, datorită exaltării. Se lasă pe vine și își pune palmele întinse pe piatră ca să-i simtă mai bine forța.

— Vezi, și eu îmi fac celulele să danseze!

Vântul nu-i răspunde, așa că se ridică și intră în mare. Contactul cu apa înghețată are efectul unei mușcăături. Țipă de durere, înghețată bocnă. Dacă ar vedea-o cineva, ar fi model pentru o lecție privind pericolele inconștienței, dar ei nu-i pasă. Plăcerea n-ar mai fi atât de intensă dacă n-ar fi și riscantă.

Nu sta pe gânduri!

Se aruncă drept în valuri și pornește să înoate într-un craul frenetic, purtată de forța oceanului. Șocul termic a transformat frigul într-o senzație de arsură, dându-i un impuls de energie pură.

Curentul o trage în larg, dar ea profită de resac pentru a nu se îndepărta prea tare, împinsă de hulă. După ce se luptă puțin ca să rămână în zona golfului, își găsește în sfârșit ritmul traiectoriei.

Își saltă capul la intervale regulate și verifică dacă nu s-a abătut cumva spre insulă, de unde i-ar fi imposibil să se întoarcă. E un fel de luptă între ea și apă, e fetița minusculă, mânată de furie împotriva Oceanului Titan.

În clipa asta, Emma trăiește din plin, altceva nu mai există.

2

Un urlet spintecă cerul și două avioane cu reacție perfect sincronizate, ivite de nicăieri, descriu un semicerc și se poziționează pe pista aerodromului.

E o atmosferă efervescentă pe pista de aterizare a aeroportului Lorient. De când se știu, bretonii n-au mai văzut vreodată o asemenea desfășurare de lux și măsuri de securitate. Aliniate perfect în fața aeronavelor Falcon 7X, cinci mașini Mercedes blindate așteaptă cu motoarele pornite să se deschidă ușile avioanelor. Comitetul de primire a luat poziție de drepți în apropiere: adjunctul prefectului, primarul, înconjurat de areopagul lui de aleși, Guillaume Lemonier, directorul centrului, și doctorul Armand Mittois, asociatul său. Cu 20 de ani în urmă, când lucra la o companie japoneză de biologie marină, Mittois se împrietenise cu un tânăr cercetător, Bunji Sato. Împreună, puseseră la punct un preparat din alge pe bază de *Fucus vesiculosus*, de *Ascophyllum nodosum* și de macroalge, capabil să trateze afecțiunile reumatice. Datorită formulei pe care o inventaseră — la fel de bine păzită precum codurile bombelor nucleare —, centrul s-a

ridicat la rangul celor mai bune stațiuni de talasoterapie din lume. Sato, răpus brusc de o ruptură de anevrism, n-a apucat să profite vreodată de urmările acestui succes. În ciuda reticenței lui Lemonier, pe care nu-l entuziasma ideea să onoreze un „ilustru necunoscut“ pe zidurile stabilimentului său, a fost pusă o placă comemorativă ce avea să împodobească pe viitor intrarea clădirii, conform dorinței lui Mittois.

Ușile aeronavelor se deschid simultan pentru a permite descinderea a 20 de pasageri. Gărzile de corp sunt îmbrăcate în costume negre, personajele VIP poartă *djellaba* albe, iar avocații lor, compleuri gri cu aspect impecabil. Din grup se desprinde un bărbat tânăr, bronzat, cu un aer cordial. Tariq Khan. E singurul care zâmbește, singurul care-și poate permite așa ceva, se gândește imediat Lemonier, cu o urmă de invidie.

Însă strângerea lui de mână aproape că-ți zdrobește oasele fără milă.

Se schimbă câteva cuvinte, nimic important, protocolul clasic. În vreme ce avocații rezolvă rapid procedurile cu vameșii, celebritățile se îndreaptă spre Mercedesuri, sub privirile atente ale însoțitorilor. Lemonier și Mittois se urcă în cea de-a doua mașină, în spatele celei ocupate de Excelența Sa. Centrul se află la mai puțin de o oră distanță, dar cu toate astea primarul le-a asigurat un convoi de motocicliști care să-i însoțească.

Programul zilei e încărcat, iar derularea în bune condiții poate parafa un parteneriat nesperat. Tariq Khan s-a exprimat foarte clar, vrea să inspecteze totul, să stea de vorbă cu echipele, să le testeze priceperea. Avocații săi se vor ocupa cu finalizarea auditului demarat cu trei luni în urmă. Lemonier speră să dea o mare lovitură la

micul-dejun: un meniu conceput special de maestrul bucătar premiat, niște convivi aleși pe sprânceană — antreprenori din regiune și două vedete franceze — ca să evite o atmosferă exagerat de protocolară.

Terapiile vor avea loc la finalul zilei și au fost selectate conform unei fișe informative demne de poliția secretă: parfumul și materialele textile preferate de domnul Khan, muzica ambientală, gesturi interzise, culorile halatelor de baie... S-a prevăzut de asemenea o trusă cu produse personalizate de luat acasă.

Guillaume Lemonier își reprimă un oftat de ușurare când suita trece pe poarta stabilimentului. Angajații sunt poziționați în semicerc, recepționerile în roz — fustele le-au fost lungite cu zece centimetri, ca măsură de precauție —, iar personalul specializat în îngrijiri, în uniforma imaculată, bluză albă și pantaloni albi.

Cu puțin noroc, pot încheia afacerea...

Cu o jumătate de oră înainte, Emma se alăturase destul de târziu echipei de terapeute. Popasul ei la ocean durase mai mult decât prevăzuse și fusese nevoită să-și refacă în grabă manichiura după ce-și cojise lacul de unghii pe stânci. Măinile îi sunt uneltele de lucru, cu palme robuste, cu degete lungi și grațioase; are o grijă obsesivă de ele. Din lipsă de timp, și-a răsucit resemnată coama încă umedă într-un coc-banană, nu tocmai reglementar. În rest, s-a mulțumit să-și hidrateze pielea.

Așezată în fața colegelor ei, simte cum o cuprinde un râs nervos nebunesc. Stau ca la o paradă sau par să imite o scenă din serialul *Downton Abbey*. Lemonier a așezat-o „în capul plutonului“ sub pretextul că e desemnată să se ocupe de Excelența Sa. De fapt, toate ocaziile

sunt propice pentru a o expune pe Emma — mai ales pe broșurile centrului —, mai puțin grație talentului ei ca maseuză, cât pentru frumusețea ei spectaculoasă; e un fel de Ava Gardner, varianta blondă, înzestrată cu un temperament imprezvizibil...

— Au ajuns!

În momentul când mașinile pătrund în curtea generoasă, Emma și-a venit în fire și recapitulează în gând dosarul pe care i l-a înmănat Lemonier ca să evite gafele. Sultanatul Oman, a cărui economie e bazată pe industria petrolieră, a lansat un plan de diversificare axat pe turismul de lux, pe cultură și patrimoniu. Printre marile proiecte se numără și un centru de talasoterapie alipit unui palat, situat în apropiere de capitala Muscat. Conducerea viitorului *resort* dorește să propună cele mai specializate tehnici și, mulțumită tratamentului doctorului Mittois, centrul din Portivy nu mai concurează decât cu un celebru institut thailandez. În opinia lui Lemonier, această vizită va fi decisivă pentru departajarea lor; în caz de reușită, reputația lor internațională va fi asigurată...

Invitații coboară din mașini într-un balet perfect sincronizat. Emma observă mușchii prea proeminenți pe sub costume — gărzile de corp, firește —, apoi un mic grup de bărbați în ținuta tradițională a sultanatului. Cel mai tânăr dintre ei are un mers de felină, un aer magnetic care o face imediat să tresară... Lemonier se repede să-l întâmpine, iar Emma își dă seama că e vorba despre „Excelența“ în cauză, cu alte cuvinte, despre Tariq Khan, 30 de ani, fiul cel mare al vicepremierului Consiliului de miniștri din Oman, licențiat la Oxford și destinat să ocupe cele mai înalte funcții. Bărbatul acesta are carismă,